

MOJE NEJ NA SPORTOVNÍM KURZU

NEKONČÍCÍ KOPCE

Svítá a já se probouzím v hotelovém pokoji v Českém Dubu. Hned, jak si uvědomím, co je dnes za den, se mi sevře žaludek. To ráno jsem navštívila dámské záchody celkem šestkrát.

Radíme se s koly za sebe. Vepředu vysmátá paní učitelka Andrlíková, vzadu s trochu menším úsměvem Kuba.

Nasazuji si helmu a při tom zvažuji každé své rozhodnutí, které mě dovedlo sem.

Vyrážíme.

První kopec zdolán!

Po něm následuje krásná rovinka. Vše se zatím tváří jako pohodový cyklovýlet. Z omylu mě však vyvede kopec druhý a třetí, na který krátce po sobě navazují kopce číslo čtyři až osm.

Sípu, kašlu a hrdlo mám stažené do úzké trubičky. Před devátým kopcem to vzdávám. Sesedám z kola a hýkám jako osel.

Panikařím.

Do toho přijíždí Dan, na kterém nevidím žádnou známku únavy. Za ním zastavuje Pěťa. Pomohou mi uklidnit se a ochotně počkají, než se můj tep sníží alespoň na 90.

Pak jedeme dál.

Cestu přestávám vnímat. Soustředím se už jen na šlapky pod sebou, ale stejně většinu kopců vytlačím.

Ztrácím naději.

Najednou se zpoza stromů vynoří Ještěd v celé své kráse. Paní Andrlíková hlásí posledních 400 metrů k vrcholu.

S myšlenkou na to, že mi utrpení za chvíli končí, nasedám na kolo. Těch posledních pár metrů si snad i užívám.

Zpocená, bez dechu a s nefunkčními končetinami jsem tam! A ten výhled? Ten stál za to.

(Marie)

Ubytování i strava, pilíře spokojeného pobytu, byly více než uspokojivé, stejně jako stav celého areálu. Naši milovaní učitelé se nám postarali o tak nabitý program, že mě i po pouhé vzpomínce na něj bolí nohy ještě dnes...

(Marek)

Mezi další zajímavosti bych zařadil odpoledne, které bylo v dokumentu v MS Teams charakterizováno jako „ochrana člověka za mimořádných situací“. Součástí tohoto odpoledne byl kurz první pomoci, hraní si s mapou (tedy předstírání, že víme, kde jsme) a ... střelba ze vzduchovky (!!!).

(Jakub)

Tento cyklistický kurz mě čekal můj první orientační běh. Nebyla jsem na to vůbec fyzicky připravená a nevěděla jsem, co čekat.

Potkalo nás to ve čtvrtek, po 4 dnech nabitých aktivitami. Startu předcházelo ještě 5 km kolem do kopce. Celé tělo mě bolelo, ale rozhodla jsem se této výzvě postavit čelem. S sebou jsem si nevezala buzolu ani kompas, avšak batoh jsem si nezapomněla naplnit dobrotami pro případ nouze. Zase nejsem amatér!

(Bětko)

Ale nejlepší byly obrovské snídaně. Byl velký výběr, měli tři druhy pečiva, několik druhů marmelád, sladké koláčky, čerstvé ovoce, ale nejlepší byla vajíčka a párky...

(Matyáš)

Největším zdrojem utrpení byla druhá polovina programu, kterou byla většinou nějaká forma běhu, ať už letní biatlon či orientační běh, při němž jsem zabloudil, protože jsem běžel opačným směrem. Všechno bylo ovšem vyváжено nečekaně dobrou chutí místní kuchyně.

(Jiří)